Ч. 114. Четвер 24 мая (6 червня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Віче в справі крамниць.

Дня 6. мая с. р. відбуло ся в Станиславові при значній участи селян т. зв. крамарске віче.

Віче отворив промовою др. Коцюба. Опираючи ся на статистичних даних, представив зібраним лихий економічний стан нашого селяньства. Бесідник звернув увагу головно на причини матеріяльної нужди: великий приріст людности і брак землї, незнане інтензивнїйшої управи землї, надмірно подїленої, недостачу промислу, фабрик, слабо розвинену торговлю, обтяжене податками, і т. д., що разом змушують хлїбороба шукати хлїба за морем. Дальше вказав на обтяжену великими довгами землю наших селян, і невідрадне положене хлїборобів задля браку просьвіти і малої предприємчивости і безрадности в фінансових відносинах. Вказував на деякі галузи господарства, що могли би збільшити доходи наших селян, а іменно управу ростин промислових і пастівних, старраннїйшу годівлю худоби, а також піднесене молочарства, у нас цїлковито тепер занедбаного. Дальше підніс велику вагу годівлї безрог, дробу, зазначив потребу орґанізациї торговлї покладками, вказував на садівництво, управу ярини, пчоловодство, а вкінци звернув увагу слухачів на велике значінє торговлї і крамарства, в цїли піднесеня добробиту селян.

По першій точцї проґрами, о. Є. Бариш представив вельми популярно справу крамарства і Союза крамниць. В своїм старанно обробленім рефератї говорив бесїдник: 1) про урегульоване через Союз крамниць капіталів потрібних крамницям; 2) про контролю крамниць через Союз, в цїли удержаня евіденциї; 3) про патронат крамниць. — Бесїда о. Бариша найшла велике заінтересоване, і нагороджено її заслуженими оплесками. По тім в дискусиї над поодинокими точками сего реферату брали живу участь пп.: Королюк з Черніева, о. Н. Бачиньский з Милованя, Гурик з Угринова, о. Скалиш із Задарова, Дмитро Буджанко з Ямниці, Сеґин з Галича і директор Василь Нагірний, узнаючи поперед всего велике значінє Союза крамниць. По фахових поясненях п. Нагірного, поставив о. Скалиш внесене, щоби збір узнав потребу Союза крамниць, і щоби для підготованя справи того Союза вибрати комітет, що мав би заняти ся введенем сеї гадки в житє і приладити все до завязаня Союза. Збір приняв одноголосно се внесене, і вибрав комітет з пп.: о. Є. Бариша, о. К. Кульчицкого і др. М. Коцюби.

По тім слїдував третий реферат — п. В. Нагірного. Він представив спосіб веденя крамарских рахунків, поясняючи все на розложених взірцевих книжках торговельних. Вказав, якого рода мають бути рахункові книги в крамници; котрі книги треба стемплювати; які рубрики мають обіймати; як вести кредитові книги; що, де, чим і як має бути записане, аби не було відтак заколоту і непорозуміня, і т. д. Зібрані дуже пильно прислухували ся фаховій річи бесїдника, котрий в приступний спосіб потрафив уявити трудну справу крамарского книжкового діловодства, звертаючи ся що хвилї з найточнїйшими відповідями на численні запити і на ріжнородні інтерпеляциї слухачів.

Відтак вибраний комітет зібрав ся на нараду і постановив як найскорше підготовити терен для крамарского Союза, так в окрузї станиславівскім, як і в примежних повітах: калускім, богородчаньскім, надвірняньскім, товмацкім, бучацкім, і рішив по видрукованю розіслати обіжник в справі крамниць до всіх читалень, громад і виднїйших лиць в поодиноких повітах, з прошенєм о найскоршу відповідь на поставлені запити, на руки котрого небудь з трох комітетових. А що справа крамарства обходить не лише станиславівский і сусїдні повіти, але може заняти і инші округи, тому для одноцїльного веденя акциї в справі орґанізациї крамниць оголошуємо сей квестионар:

I. Яка крамниця є в вашім селї, взглядно місточку? 1) чи приватна, 2) читальняна, 3) церковна, 4) спілкова?

II. Коли і ким заложена?

III. З яким початковим капіталом засновано в вашім селї або місточку крамницю?

IV. Чи ваша крамниця містить ся у своїй хатї, чи у віднайменїй?

V. Хто заряджує вашою крамницею і яким грошем обертає? чи а) своїм, б) крамничим, в) церковним, г) читальняним, д) спілковим?

VI. Звідки бере товари? Коли не в „Народнїй Торговли“, то з якої причини? 1) чи тому, що дорожші, чи 2) з якої иншої причини?

VII. Чи ваша крамниця веде торговлю самостійно, на свою руку, чи в злуцї з другим? Коли в злуцї, то з ким і під якими умовинами?

VIII. Як набуває ваша крамниця товари? чи 1) в місци з другої руки, чи 2) з міста з головного екладу і якого?

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

— Отже, Міс Льонґворт, я хотіла би знати, що Ви думаєте о п. Уентворті та о п. Кенйоні, коли они не приняли предложеня Ріверса, що хотів їм заплатити подвійну цїну за їх справоздане?

— Що я о тім думаю? — повторила дівчина.

— Ага, що Ви о тім думаєте? От, бачите, якось не хочете сказати, видите самі, що замотали ся. Чи уважаєте, що ті панове чесно собі поступили, коли неприняли того предложеня?

— Авжеж, я так гадаю.

— Та й я так гадаю. Менї здає ся, що они так собі поступили, як пристало на людий чесних. Як же сьмієте Ви приходити до мене і предкладати менї в двоє або й в троє тілько, щоби я лиш не виелала мого справозданя. Чи уважаєте мене менше честною як Кенйона або Уентворта. Ваше предложенє есть обидою і ніхто не був би на то зважив ся, як хиба лиш женщина.... і то женщина з Вашого стану. Ані Уентворт ані Кенйон того би не зробили. Ви хочете мене підкупити; робите якраз то само, що робив Ріверс в Канадї! Ви гадаєте, що грішми можна все зробити, але я Вам покажу, що то неправда. Я дївчина з народу. Я вродила ся і зросла в нуждї, в Ню-Йорку. Ви виховували ся в богатствах і достатках в Льондонї. Я натерпіла ся такої біди, про яку Ви нїколи й не чули і котрої би Ви навіть не розуміли, як би про ню читали. Вам як і всїм людям з Вашого стану здає ся, що Ви щось висшого від мене і гадаєте, що мене підкупите, щоби я обманувала того, котрий мене сюди післав; але Ви помиляєте ся. Мене післали сюди, щоби я тут щось виконала, і я то виконаю, мимо всїх гроший, які Льонґворти колись мали або будуть мати. Розумієте мене?

— Ще й як, Міс Брюстер; Ви аж занадто ясно сказали.

— Так? То я рада з того, бо чоловік не годен нїколи вгадати, яка то у неодного буває нераз забита голова.

— Але чи Ви дійстно гадаєте, що Вас можна би порівнувати з п. Уентвортом?

— Авжеж що гадаю. Нам обоїм поставили задачу і ми обоє її виконали. До мене і до него приступала покуса, щоби ми обманювали тих, що нас вислали, а мій случай ще тим більшої ваги, що я би моїм безпосередно пошкодила, чого у п. Уентворта не можна би сказати.

— Ви то все говорите дуже красно, Міс Брюстер, але тепер позвольте менї, щоби й я сказала Вам мою гадку. Ви зробили щось зовсїм нечестного, що лиш виходить на ганьбу нашому полови. Ви уміли по короткій знакомости позискати собі довірє чоловіка, котрий вельми поважає женщини і длятого не був так осторожний, як би був суцпротив мужчин. Ви єго в той спосіб підійшли і викрали від него справоздане в зовсїм так само нечестний спосіб, як той Ріверс хотів зробити з паперами. А Ви ще й говорите о чести та приличности! Чваните ся своєю непродайностию а уживаєте свого таланту зовсїм так само, як би який злодїй або фальшівник. За Ваш спосіб поступованя приходить ся менї аж соромити ся, що й я також женщина. Ще як би то була якась ледащиця, то я би то розуміла, але такої, що циганить своєю жіночностию, своєю красою і повабностию, то вже не розумію. Як Ви ще можете мати відвагу і говорити, що маєте щось спільного з п. Уентвортом? Пан Уентвор єсть честним чоловіком, котрий трудить ся чесно, але Ви — Ви ганьбою для свого пола і свого званя. Простий мошенник має ще більше чести як Ви!

Едита Льонґворт встала тепер, лице її було червоне як грань а руки затиснула в кулаки. Говорила так сердито, що опісля, коли спокійно то собі розважила, дуже жалувала того; лиш то одно її ще оправдувало, що она була зразу зовсїм певна своєї побіди, а відтак зазнала гіркого розчарованя. Єї противниця

IX. Яким способом спроваджує ваша крамниця товари? а) чи виключно до тої цїли призначеним возом? б) чи принагідно, прим. в торговий день упрошеним возом? в) чи в якій инший спосіб?

X. Які товари продає ваша крамниця крім соли, нафти, коріня, муки?

XI. Чи ваша крамниця занимає ся продажию книжок, ґазет, календарів і чи за призволом полїтичної власти?

XII. Чи є у вашій крамници біблїотека зложена з крамничних книжок?

XIII. Чи в вашій крамници є трафіка?

XIV. Чи маєте коло крамницї пивницю пригожу на перехов нафти?

XV. Чи ваша крамниця (склеп) продає товари за готівку, чи дає також на кредит?

XVI. Чи ваша крамниця бере за товари замість гроший покладки, збіже або що инше?

XVII. Кілько покладків, збіжа, повісма або чого иншого в вимiннім торзї зібрала крамниця через рік?

XVIII. Чи крамниця не займає ся в селї скуповуванем покладків, збіжа, повісма або яких иньших господарских продуктів?

XIX. Кому продає зібране збіже, повісмо, покладки або які небудь инші господарскі продукти?

XX. Чи у вас є більше крамниць?

XXI. В який спосіб роблять другі крамницї (склепи) конкуренцию? 1) чи через збиванє ціни, 2) чи не через кредитованє, 3) або в який инший спосіб?

XXII. Котрі товари находять найбільше запотребованя, а котрі найменше?

XXIII. Чи консументи вдоволені з товарів?

XXIV. Що було головною причиною зросту крамницї а що найбільше на случай упадку спричинило сей упадок?

XXV. За кілько корон продано товару минувшого року або півроку і кілько на тім було чистого зарібку?

XXVI. Яка ріжниця між зарібком найблизшого року а попередного?

XXVII. Куди йде чистий заробок? 1) на церков, 2) касу, 3) читальню, 4) чи на що инше?

XXVIII. Чи в сусїднім селї є які крамницї?

Всякі доповненя, поправки, інформациї, просимо зичливих присилати як найскорше на руки котрого небудь з підписаних щоби їх можна ужити до остаточного уложеня квестионаря, котрий по видрукованю в більшім числї екземплярів розішлемо.

О. Є. Бариш, Угринів дол. п. Станиславів.
О. К. Кульчицкий. Підпечари, п. Тисьмениця.
Др. М. Коцюба. Станиславів, Коперніка 11.

Новинки.

Львів дня 5 го червня 1901.

— **Іменованя.** Ц. к. Дирекция почт іменувала укінчених учеників середних шкіл почтовими практикантами: Ів. Подґурского, Ів. Гофмана. Бр. Смаржевского. Миколу Івасюка. В. Зонота, Т. Досковского, Бр. Гологурского, Володимира Кица, Едв. Журавского, Ів. Келбусїньского, Ів. Черлюнчакевича і В. Вісневского у Львові: Йос. Тулецкого, Анд. Муняка, Ст. Фітьоховского, Ол. Лодиґу, М. Бадиляка, Едв. Вердяя, М. Фрайнда, Я. Зайонца і Ст. Альпера в Кракові; М. Бурчицкого в Бучачи: Ів. Шустакевича в Дрогобичи; Клеменция Яміньского в Бережанах: Ст. Обаржановского в Ряшеві: Л. Ороша в Золочеві; Ів. Цирковича в Вадовицях; Бол. Харламповича в Стрию; Ів. Шидловского в Станиславові; Ст. Якубовского в Перемишли; К. Янїшевского в Білій: М. Сусуловского в Ланцутї; Ад. Кубішталя в Снятинї; Стан. Сіяка в Тернополи і Андр. Колойду в Самборі. — Президия краевої дирекциї скарбу іменувала практикантів концептових: Бол. Ляхецкого, Едм. Ванґа, Ад. Зельцера, дра Влад. Пикоша, Влад. Терчиньского. Юл. Полеса, Каз. Водзїньского, Стеф. Мілера, Войт. Батку і Яна Свенціцкого концепістами скарбу в X клясї ранги.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** оповіщує: По мисли рескрипту ц. к. Міністерства торговлї ч. 15.118 належить в адресах пересилок почтових до місцевостий, в котрих істнують ц. к. складницї почтові подавати крім назви складницї почтової також і назву уряду почтового, в котрого окрузї доручень положена складниця. Коли уряд почтовий має близше означене, належить тоє також подати. н. пр.: До Н. Н. в Білцї шляхотскій (осїдок складницї почтової) Гаї коло Львова. Відомости, до котрого уряду почтового належить дана місцевість. набрати можна з відтисків стампілїй складницї і уряду почтового на кореспонденциях походячих з місцевостий, в котрих істнують складницї почтові.

— **Іспит зрілости** в коломийскій рускій ґимназиї відбув ся в днях: 28. 29 і 30 мая с. р. Іспит здали: Балицкий Юлїян. Бодруґ Николай, Галайчук Володимир, Голота Яків, Ґеник Михаило, Єловицкий Альфред. Костик Михайло, Лаврів Михайло, Левицкий Всеволод. Плавюк Іван Смалько Роман, Тимощук Григорий (з відзначенем). Томич Николай і Федїв Володимир. Оден одержав поправку з одного предмету а оден репробований на рік

— **Торфовиска в Галичинї.** Мінїстерияльна комісия з Відня оглянула сими днями важнїйші досьвідні стациї для управи торфу в Галичинї. Між иншим була в Дублянах. Черниці. Ожидові, Кутах. Олеську. Перагинї, Волици бариловій і Стоянові. Комісия зложить справозданє мінїстерству рільництва і поставить внесене на заложенє нових стаций з підмогою держави і краю. З рамени краевого видїлу їздив з комісиєю інжінер для управи торфу А. Корнеля і комасацийний практикант Лянґ.

— **Руский театр** — як доносять польскі часописи — приїздить до Львова і від понедїлка буде давати представленя в сали Gwiazd и.

— **Конскрипция в тернопільскім повітї.** Після послїдного спису, числить повіт тернопільский 131.632 мешканцїв, з того 71.829 Русинів, 38.824 Поляків, 20.740 жидів а 239 иншої народности. В порівнаню з минувшим десятилїтем збільшилось число мешканців о 11.626 душ. Читати і писати уміє 29.017 мужчин і 20.630 женщин. лише читати 1.079 мужчин і 1.423 женщин.

— **Войскові музики** будуть грати в місяци червни: Дня 6-го с. м. перед палатою намістництва, дня 11-го перед головною вартівнею. 13-го в єзуїтскім огороді, 18-го в стрийскім парку. 20-го перед гол. командою, 25-го перед палатою намістництва і 27-го перед домом інвалїдів.

— Комітет основателїв запрошує отсим на **перші загальні конститууючі збори Краєвого Товариства кредитового урядників і сьвящеників**, котрі відбудуть ся в четвер, д. 6 н. ст. червня с. р о годинї 3. по полудни, в великій сали „Народного Дому“ у Львові, з слїдуючим порядком дневним: 1) Відкрите зборів головою комітету основателїв; 2) вибір президиї зборів; 3) Справозданє комітету основателїв з дотеперішної чинности; 4) приняте статутів; 5) вибір почетного протектора Товариства; 6) вибір 18 членів ради надзираючої; 7) вибір 6 заступників членів ради надзираючої; 8) затверджене вибраних надзираючою радою 3 директорів і 3 заступників директорів; 9) вибір 3 членів комісиї ревізийної; 10) внесеня членів. — *Комітет.*

стояла напротив неї блїда як стіна і лиш очи сьвітили ся їй від гніву. В першій хвили здавало ся Едиті, що тамта друга готова ще кинути ся на ню. Але коли паннї Брюстер може то й прийшло було на гадку, то она борзо опамятала ся. Через кілька хвиль було в малїй кабінї дуже тихо, відтак відозвала ся Міс Брюстер неприродно спокійним голосом.

Ви маєте таке саме право так гадати о менї, як і я, коли скажу, що Уентворт і Кенйон то два великі дураки, котрим здає ся, що Вам удасть ся осягнути то у мене, чого я відмовила обом тим панам, Вам, женщинї з тої кляси людий, котру я ненавиджу! Доси Ви все могли поставити на своїм а тепер гадаєте, що....

— Не хочу слухати дальше Ваших обиджаючих слів; не хочу вже мати з Вами ніякого дїла.

О, тепер мусите тут побути — крикнула Американка і заступила двері. — Ви прийшли сюди з власної охоти, але не вийдете звідси, аж я Вам то позволю. Я Вам до пять мінут наговорю такої правди, якої Ви ще в своїм житю не чули. Я Вам покажу, що моє званє єсть так само честне як Уентвортове або Кенйонове. А хибаж Кенйон робить щось иншого, як лиш збирає інформациї про копальнї, котрі инші люди хотїли би за всяку цїну удержати в тайнї? А щож иншого робить Уентворт як не то, що лиш як який шпіґун старає ся вивідати тайни других людий. Або хоч би й цїлий той інтерес копальняний, чи то може щось иншого, як не величезне обманьство, котрого найбільшим ворогом праса? Не дивниця, що Ви кождого журналїста боїте ся. Коли Ваш батько заробив мілїони на копальнях, то доробив ся їх обманьством, скривдивши множество нещасливих жертв. Я працюю на свій лад, а Ваші оба приятелї на свій, але свій лад уважаю все-таки честнїйшим. — Оттак, а тепер можете собі вже піти і позвольте ще то собі сказати, що не хочу вже нїколи говорити з Вами.

— На то бажанє зовсїм годжу ся. Але мушу ще сказати отверто, що менї жаль того, що я перед тим так сердито говорила, та що стою при своїм предложеню, скоро би Ви инакше надумали ся. Скоро Ви відложите висилку телеґрами хоч би лиш на кілька днів, то дам Вам в троє тілько, що платить Вам ґазета. Предкладаю Вам то не длятого, щоби вчинок, котрий в моїх очах був би одиноким справедливим, не зробив Вам шкоди. Менї здає ся, що то було би за люто, щоби двох молодих мужчин потерпіло тяжко на своїй карієрі за то, що один з них був на стілько нерозважний, що спустив ся на дївчину, котрій вірив.

Едита Льонґворт була молода і не мала досьвіду в штуцї дипльоматиї, але все-таки повинна була знати, що послїдними словами попсовала весь ефект того, що перед тим сказала.

— Дїйстно, Міс Льонґворт, я подивляла Вас, коли Ви перед тим з таким темпераментом мене ганьбили; але тепер трачу всякий респект перед Вами, коли Ви ще раз повторяєте своє підкупство з найбільшим спокоєм та ще й підвисшуєте о половину. Ідїть же та розкажіть тим, що Вас післали, що нїщо в сьвітї не може мене здержати від висланя телеґрами.

Міс Дженні — як то кажуть — „набрала трохи за богато в губи“, коли то сказала, бо хтож на сьвітї може знати, що ще стане ся?

Глава осьма.

Едита Льонґворт зайшла до своєї кабіни і там виплакала ся здорово.

Дженні Брюстер взяла знов манускрипт перед себе, але переставала зараз писати, скоро лиш прийшло їй на гадку ще яке простацке слово, яке могла була сказати.

Кенйон ходив невтомимо по покладї, сподїваючись все ще, що Міс Льонґворт верне до него, а коли та надїя щезла, зробило ся єму важко на серци. Флємінґ, той полїтик з Ню-Йорку був все ще як перед тим веселим осередком в комнатї для курців та ще якось охотнїйше запрошував „на скляночку“ як перед тим.

Старий п. Льонґворт сидїв спокійно на своїм кріслї на покладї, підчас коли єго свояк грав завзято в покера, нової гри в карти, котрої був вивчив ся.

Уентворт, котрий все ще був дуже згризений, не відзивав ся і словом до нїкого навіть і до свого приятеля Кенйона, а чим більше той договорював єму, щоби він успокоїв ся, тим більше був Джордж роздразнений. Тогди бувало викрикував він словами, котрі лїпше тут не повтаряти. По найбільшій части ходив сам один задуманий по покладї або сидїв тихенько в своїй кабінї і роздумував.

— **Висла Дністер.** Российске міністерство комунікаций зажадало в дипльоматичній дорозї з Відня ситуацийного пляну проектованих до будови каналів, а головно тих, що будуть лучити ся з Вислою і Днїстром. Після заключеної межи Росиєю а Австриєю конвенциї з 1864 р., сполучене Сяну з Днїстром вже від давна передвиджене. Аби Висла і Днїстер, влучені до сїти австрийских каналів, мали приступ до Балтийского і Чорного моря, российске правительство займе ся управильненем рік на своїй териториї. Найбільше заходів буде вимагати Днїстер і Сян на границї Галичини і Росиї. На Днїстрі треба усунути численні підводні скали, які доси були перепоною правильної паровоі плавби.

— **З Перемиского** пишуть: У нас від двох недїль страшна посуха і годї діждатись дощу. Жита красні, тепер відцвитають; також пшеницї добрі. За те ячмені, вівси, бураки і взагалї ярина і огородовина тримають ся землї, не ростуть, а навіть декуди запидїли і щезли. Капусти позасаджувано, але жарке сонце богато єї спалило і треба буде надсаджувати.

— **Град.** Понад Дрогобичем, Добрівлянами і Трускавцем перейшла оногди велика градова туча і наробила страшенної шкоди. Град повитовкав засїви майже до тла.

— **Ученики рускої ґімназиї в Перемишли** в числї 100 під проводом директора Цеглиньского і проф. Прийми звидїли в Зелені сьвята Краків. В недїлю і понедїлок оглядали музеї, історичні памятники міста і взяли участь в фестинї в парку дра Йордана. Ві второк прогульковцї виїхали до Велички, а вечером повернули ученики назад до Перемишля.

— **Засипані землею.** В Колодіївцї засипала земля господаря Василя Гайдамака і его 15-лїтну дочку Анну. Хоч поміч була скора, добуто зпід землї вже лиш трупи.

— **Повінь в Пярижи** наробила сими днями немало шкоди, бо на 2 міліони франків. Секвана вилила далеко поза береги і залила сутерени палати німецкої амбасади, будинку міністерства війни і „француского театру“. В тюілерийскім парку вода підмулила огородничу виставу так, що мусїли єї замкнути.

— **Убийство в Красноіли.** Недавно обігла всї дневники польскі і рускі вість (появилась она мабуть насамперед в польских дневниках) про відважну Гуцулку Пилипчукову, що в обороні власній убила з револьверу якогось напастника-розбишаку. Отже в сій справі пишуть до „Дїла“ з Жабя: Мария Драгируківна з Жабя, віддана за Федя Тимчука в Красноіли, жалувала ся часто перед братьми, що єї муж має любаску Марийку Кириківску. Братя: Михайло і Андрій, а з ними і Юра Кермощуків хотїли віроломного супруга зловити на горячім і зведеницю любаску насварити. Довідавши ся від сестри, що єї чоловік пішов заночувати до Марийки Кириківской, пішли з Красноілу і підступили вечером к хатї. Хата була зачинена і віконницї позапирані. Сьвітла не було, чути лиш було розмову. Михайло Драгирук запукав у віконницю і просив ся в хату. Тогди заблисло сьвітло і Марийка вийшла одчинити. Однак побачивши кількох людий, налякала ся і старалась назад засунути двері; але Михайло підпер їх плечом, силуючись дістати ся в сіни. Марийка закричала, роздав ся вистріл і Михайло, влучений револьверовою кулею у висок, упав трупом, а товариші его утїкли. Марийка призпала перед судиєю слідчим з Кут, що то она стрілила з поду, в наслїдок чого єї арештовано. Віроятнійше однак, що убийником шурина був Федь Тимчук, бо вистріл не вийшов з поду з гори в низь, а право з боку; а Марийка не мала часу і з дверми заходитись і глядати за револьвером.

— **В Сільци** коло Єзуполя 3 кільометри від стациї зелїзничої єсть на продаж реальність складаюча ся з дому мешкального о 3 комнатах, кухнї і спіжарки: стодоли, стайнї, шопи, $1^1/_2$ морга городу коло хати і около $1^1/_2$ морга поля. Цїна лише 2.400 корон. Зголошеня приймає *Володимир Озаркевич*, гр. кат. парох в Сільци.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Західно—нїмецко—австро-угорский звязок зелїзничий. З днем 1 червня 1901 входить в житє нова тарифа для перевозу воску земного незапакованого з Борислава до стациї Ебердорф коло Кобурґа.

Телеґрами.

Відень 5 червня. Палата послів ухвалила на вчерашнім засїданю буджетову провізорию і закон о податку від горівки.

Берлин 5 червня. Бюро Вольфа доносить з Тієнтсіну, що ґр. Вальдерзе з причини слїдства в справі послїдної кровавої події в Тієнтсінї відложив свій відізд до Европи.

Брукселя 5 червня. Потверджує ся вість, що передількома тиждиями відбула ся велика битва коло Преториї, в котрій Анґлійцї втратили 6 армат і кількасот людий убитих і ранених. 600 Анґлійців дістало ся до неволї.

Льондон 5 червня. Льорд Кіченер доносить: В битві коло Фльокфонтен брало участь 1500 Анґлійців з 7 арматами. Спершу Бурам удало ся забрати Анґлійцям армати, однако відтак, коли прибула Анґлійцям поміч Бури мусїли уступити і полишити армати. По сторонї анґлійскій упало 6 офіцирів і 51 вояків, 6 офіцирів і 115 вояків єсть ранених, а 1 офіцир і 7 вояків пропали. Бурів упало 41. Кіченер додає, що вислав зараз до Фльокфонтен поміч.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого удїлу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квотї 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4^1/_2\%$ та удїляє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2\%$. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

— **„Краєвий Союз кредитовий“**, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти“), приймає вкладки ощадности в довільній висотї і опроцентовує на $4^1/_2\%$. Один удїл членьский в „Краєвім Союзї кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квотї 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивіденду в висотї 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє користних парцеляций.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Через цїлий той час плив гордий корабель правильно що-раз дальше; веремя сприяло аж до послїдного дня, але в ночи з пятниці на суботу звіяла ся була буря, так, що коли в суботу рано мали надію побачити ірийске побереже, не було нїчого більше видко, як лиш дощеві хмари. Мимо того нїхто на покладї не тратив гумору, бо вже вчасно пополудни мали стануги в Квінставні.

Уентворт заявив був Кенйонови, що всяка дальша бесїда о тій дїдьчій справі не здасть ся до нїчого; нема иншого виходу, лиш він мусить взяти цїлу вину на себе а впрочім старає ся він о скілько можна на все забути.

Панну Джені Брюстер було лиш рідко видко на покладї, а коли показала ся, то ходила сама одна, споглядаючи недовірчиво і трохи нїби з погордою на панну Льонґворт і п. Кенйона, котрих майже завсїгди стрічала.

Сеї суботи рано були они обоє одинокими пасажирами на покладї, і розмова крутила ся знову около тої справи, котра їх обоє так дуже інтересувала.

— А знаєте — відозвала ся Едита Льонґворт — що я через цїлий час гадала, що она буде лиш так довго дрочити ся з нами, о скілько то буде можна, але наконець таки возьме гроші від мене.

— А хоч би й взяла — сказав на то Кенйон — то я би їй все ще не конче довіряв. Я би дав їй пізнати, що аж тогди будуть її гроші виплачені, коли будемо зовсїм певні, що она не зужиткує своєї статиї.

— Як гадаєте, чи не було би може лїпше здати ся на єї честь?

Кенйон усьміхнув ся саркастично:

— Я би й на стілько не вірив в єї честь — і при тім показав він на конець пальця.

— Нї — сказала на то Едита рішучо — я маю лїпше мнїнє о нїй. Я переконана кріпко о тім, що она додержала би слова. Она зі свого становища поступає зовсїм справедливо, і після того виконала дуже заслужену роботу а при тім ще в незвичайно зручний спосіб. Як би она — після єї понятя — не була честна, то була би инакше обійшла ся зі мною, то можете менї вірити. А менї здає ся, що я також не могла запанувати над собою....

— Нї, нї — перебив їй Кенйон живо — я переконаний, що то все, що Ви їй наговорили, було зовсїм справедливо, і що Ви у всім мали рацию.

— Я хотїла би, щоби так було, але....

Едита вже не докінчила, бо в тій хвили затряс ся корабель так, як иноді трясе ся земля підчас якогось великого землетрясеня; слїдували ще три страшні удари а рівночасно на самій серединї корабля показав ся стовп диму. Обоє, страшно перепуджені, аж підскочили в гору; по тім страшнім потрясеню корабля настала якась несамовита тишина. Машина перестала робити, а корабель став поволи перехиляти ся на лївий бік. Коли Едита Льонґворт зміркувала ситуацию, знайшла ся саме коло п. Кенйона і вхопила ся обома руками его за руку.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).